

PERIÓDIC SATIRIC,
 HUMORÍSTIC, IL·LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
 LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

RODRÍGUEZ ALCÁNTARA.

Crítich musical de punta,
 inspirat compositor...
 en fi, per dirho més prompte,
 un catalá que val molt.

LA CASSA.

¡Pobres bestias!
 Las perdius, los conills, las guatllas y demès

individuos del gremi feréstech están de pésam.
 La cassa s' ha inaugurat. Las escopetas han fugit dels seus recons polsosos, y al comensar ellas á donar senyals de vida, los infelissos animalets han comensat á donar senyals de mort.

¿Qué deuen pensar los conills al sentir los primers disparos d' arma, ó com si diguessim, al llegir los anuncis d' apertura de la temporada?

Jo no sè com certs poetas que de tot treuhen such y s' atreveixen á fer versos sobre la lluna y las ayguas, no han de dedicar la seva atenció á un assumpto tan patétich com aquest.

¿No es veritat que seria interessant una poesia ab un títul per aquest istil?

«Lamentacions d' una llebra davant d' una escopeta de dos canons.»

¡Quín manantial de consideracions novas é inesperadas! ¡no se 'n podria treure poch partit de semblant situació!

Pero 'ls poetas de vená al istiu no treballan, y no están per lamentacions llebreras.

Al contrari: jo 'n sè alguns que en lloch de agafar la ploma pera cantar las tragerias de las desventuradas bestias, agafan la escopeta y se 'n van á cassarlas.

Y es que, diguin lo que vulguin, lo cassar es un entreteniment tan agradable, que ningú sab abs-tenirse'n; ni 'ls poetas sentimentals.

En lo món tothom cassa.

Hi dit tothom y no me 'n retracto. Jo mateix, que en ma vida hi agafat cap arma, casso tan com puch. En las conversacions casso frasses, pèl carrer casso tipos, tractant-la gent casso disgustos y en lo salò de sessions de ca la Ciutat casso tonterias.

¿Veuen aquella mamá que ara surt de casa ab una filla á cada costat?

Ja poden mirárselas tan com vulguin: no 'ls hi veurán cap escopeta.

Pues á pesar de tot, no ho duptin: surten á cassar promesos.

Es una cassera molt distreta y divertida.

Reparin. Las tres donas han arribat al passeig de Gracia. S' apoderan d' un pedris y comensan desseguida las operacions preliminars.

Lo mamá:—Tú, Laura: pósat més de costat, que la llum del fanal t' agafi de plé á plé: aixís estarás més visible. Y tú, Clementina, no pósis los peus tan endins: aixís, una mica estirats, que aquestas sabatetas te favoreixen molt.

Una de las nenas:—Mira, mamá; 'm sembla que aquest jove ja ha passat dugas ó tres vegadas.

La mamá:—¡Oy! Es cert... calla; ara s' assenta aquí prop. ¡En guardia!—

Y las armas comensan á pendre punteria. Las armas son las miradas, las rialletas, los sospirs... en fi, totas aquestas monerías que las donas manejan ab tanta destresa.

Lo que després passa ja poden figurars'ho.

Si aquest pobre jove fos un conill, demá al mitj dia ja seria á la cassola; pero com que es un home solter, potser d' aquí uns quants mesos se trobará tot moixó á la curia eclesiástica despatxant los papers matrimonials.

Desde que naixém fins que morím, la cassa ocupa la nostra existencia.

Y si massa m' apuran, casi m' atreviré á dir, qu' es lo móvil de totas las nostras accions.

¿Per qué fulano ya tot lo dia darrera d' aquell personatge, adulantlo, trayentli las brossas de la livita y ajudantli á posar l' abrich?

¿Pues per qué ha de ser! Per veure si ab la influencia del personatge cassa algún empleo.

¿Per qué, al acostarse las elecciones, un tipo que desitja ser concejal s' atura per totas las botigas del veynat, y saluda á gent que no ha saludat may, y explica al adroguer y al lampista que si ell fos del ajuntament faría aixó y alló y lo de més enllá?

Ho fa perque espera cassar los seus vots.

¿Per qué aquest elegant visita ab assiduitat á una senyora casada, especialment á las horas que 'l marit no hi es, y li envía rams, y li regala butacas de teatro y la felicita en tots los días felicitables?

Pues perque desitja cassar... alguna cosa.

Avuy com avuy lo qui no cassa es perque no pot; no perque no 'n tingui ganas.

De petits ja 'ns hi exercitem.

Llavoras solém dedicarnos á las pessas més modestas.

L' un las enfila pèl cantò de las papallonas; l' altre pèl de las llagostas; aquest cassa sargantanas, aquell burinots...

Creixém, y creixen també las nostras aspiracions. Llavoras cassém premis... ó carabassas; cassém algún cigarret del calaix del pare, cassém un bastó y un rellotje...

Més tart cassém noyas. Y quan ja n' hem cassat prou, una, més llesta que las demès, nos cassa á nosaltres y 'ns porta lligats de peus y mans al devant de qualsevol capellá.

Seguint la pelegrinació del món, cassém desenganys, alegrías, pérduas, ganancias... tot lo que 's presenta.

Per últim un dia cassém una calipandria, lo metje 'ns recepta lo que li passa pèl cap y acaba la nostra vida y la nostra cassera. La mort nos ha cassat.

Per xó jo, quan sento parlar de vedas y xeringas per aquest istil, me 'n rich interiorment. La veda no existeix més que de nom.

Respecte als animals ja ho veyém: en tot época del any, tan si hi ha veda com no, si volen gastar, trobarán cassa.

Y en quan als homes, ni val la pena de parlarne. Cassém y som cassats á tot' hora y en tot temps. Lo verb *cassar* es sumament *actiu*; més que actiu, vertiginós, incansable.

Lo que ni ha—no puch negarho—que al istiu aquesta activitat se centuplica, moguda pèl calor.

¿Qui no cassa mosquits ara com ara?

¿Qui no cassa ayres frescos y recons de sombra?

¿Qui no cassa rumors sobre ordre públich y desgracias pareescudas?

L' única que no cassa es la justicia. Tots los criminals s' escapan dels s' us trèts.

Pero fora d' ellas, tots som cassadors.

Hasta l' Ajuntament de Barcelona.

Ara acaba de publicar los programas de la gran rifa que 's verificará pera sufragar los gastos de la Exposició

Es á dir que tracta de cassarnos los quartos.

Lo mal es que 'ls quartos van molt recelosos, y s' amagan per no deixarse cassar.

A. MARCH.

LA MÉVA MUSA.

En versos hi reunit jo unas memorias que brandant per la mar van ser forjadas, quan de las guardias feya horas pesadas recordant mil tristesas y mil glorias.

Del foch del mèu cervell son las escorias que vareig recullí ab moltas fornadas, cendras que guardo inútils y mulladas; d' ausencia y aislament pobres caborias

Entre plujas y nèus, vents y tormenta ó en calma y sol radiant ó lluna hermosa, crusant tranquila mar, ó borrascosa,

contemplant l' horisont ab vista atenta la Musa veig flotar, sento sa lira; la crido, 'm mira y riu, mes no m' inspira.

P. TALLADAS.

EXCURSIONS PER L' EXPOSICIÓ.

XI.

SECCIÓ MARÍTIMA.

Es per sí sola l' orgull de la gent exposicionista.

Escoltémlos:

—Ni la de París, ni la de Londres, ni la de Viena, ni la de Filadelfia han tingut aixó que te, aixó que mostra y ostenta plena de orgull la Exposició Universal de Barcelona, perque ni Filadelfia, ni Viena, ni Londres... ni París... tenen mar.

Un se queda al enterarse'n més inflat que una boya: inflat y buyt. Ni Viena, ni Filadelfia, ni París, ni Londres... ni tan sisquiera Reus poden empetarnos la basa. Los de Reus si volen mar han de anarse'n á Salou, mentres que nosaltres jeh gent felissa! sens més que atravessar lo magnífich pont que vè á ser com la qua de aquell gran rap titulat *Palau de la Industria*, podém disfrutar á *tutiplé* de la vista y respirar las sabresas emanacions de

la inmensa llanura del mar.

Una varietat de objectes, los uns dibuixats, corpóreos los demès, completan aquesta secció. Facas y armas blanques, escafandras, canons de marina, instruments náutichs y matemàtichs de la *Vda. de J. Rossell*; un curiós sistema de salvament del vapor *Nuevo primer Barrera de Haynes* y un no menos curiós sistema de xarxa per un barco sol, del mateix senyor, curriolas y rems de *Triay*, farolas y objectes de metall de *G. Bertrán*; cohets inglesos de *Pain*; el talitro, ò siga una màquina per la limpieza dels barcos de *E. Ros*; una gran cabria de *Hunter et English*; plans per la obtenció de gas d'oli; pinturas per barcos de *Monrey y Mahaud y C.^a*, de Marsella que, per lo vist la pintan molt bè; cabrias de *Guyenet* de París; construccions de ferro de *Satre* de Arles, una secció de aparells de pesca del *Musseo naval* de Madrit y per últim las cuynas econòmiques de *Cierro* de la Barceloneta, es casi tot lo que 's véu recorrent la galeria marítima; si un tè prou paciència per completarho pesa per pesa, y prou forsa per resistir la xafugor que produheix lo sol, al caldejar durant tot lo sant dia las parets y la cuberta de aquell edifici.

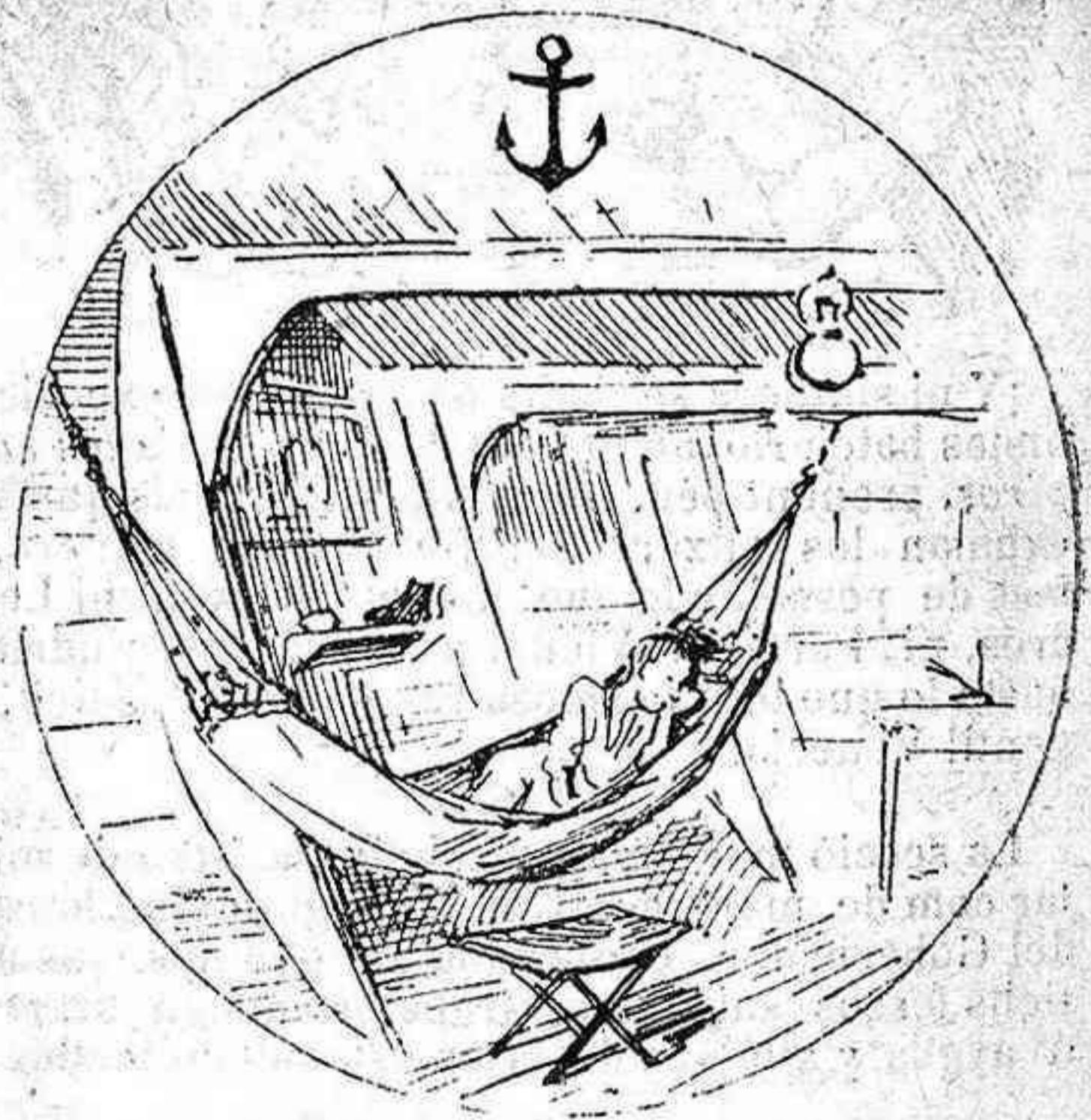
Surtim á fora y respirém un rato, contemplant lo nou passeig de las Palmeras que s' extén á ran de la platja.

Un pabelló circular situat á la dreta crida l' atenció del visitant. Es la instalació de la societat espanyola pera 'l salvament de náufrechs. Allá s' hi troban tots los aparatos necessaris pera 'l benéfich objecte de aquesta institució: bòts salvavidas, canons per llansar caps, una curiosa balsa insumergible, y presidint aquella obra de la caritat y de la misericordia la figura noble de un mariner salvant á una dona desmayada.

¡Quín assumpto per una novela!
Capítul primer: Naufragi.—Capítul segon: una dona que s' ofega.—Tercer: lo marino que la tréu ab perill de la seva vida.—Quart: La retorna.—Quint y últim: s' hi casa.

Al sortir de aquesta barraca, y al costat de una gran boya de ferro, s' hi véu un tros de barco figurat, qu' es també una obra caritativa. Tothom coneix l' *Assilo naval espanyol*. Allá hi ha un fragment de aquest refugi, l' únich qu' existeix á Espanya. Jo 'ls invito á tirar deu céntims á la caixeta de las limosnas, que si hi ha per tot bás-

culas per probar la forsa, básculas per electri-sarse y básculas per saber lo pés que un fa, es més útil encare posar á proba la filantropía, y res més propi per conseguirho que contribuir al sosteniment de una institució que honra verda-rament á Barcelona.

En lo sorral de la platja s' hi aixeca un gran molí de vent de palas rectangulars y verticals, un' altra invenció del Sr. Barrufet, autor del *mar-motor*, que per lo vist, véu molta forsa perduda y no se sab separar de prop de l' aygua. ¡Lástima que aquesta forsa tan capritxosa, no admeti lleys que la regularisin!

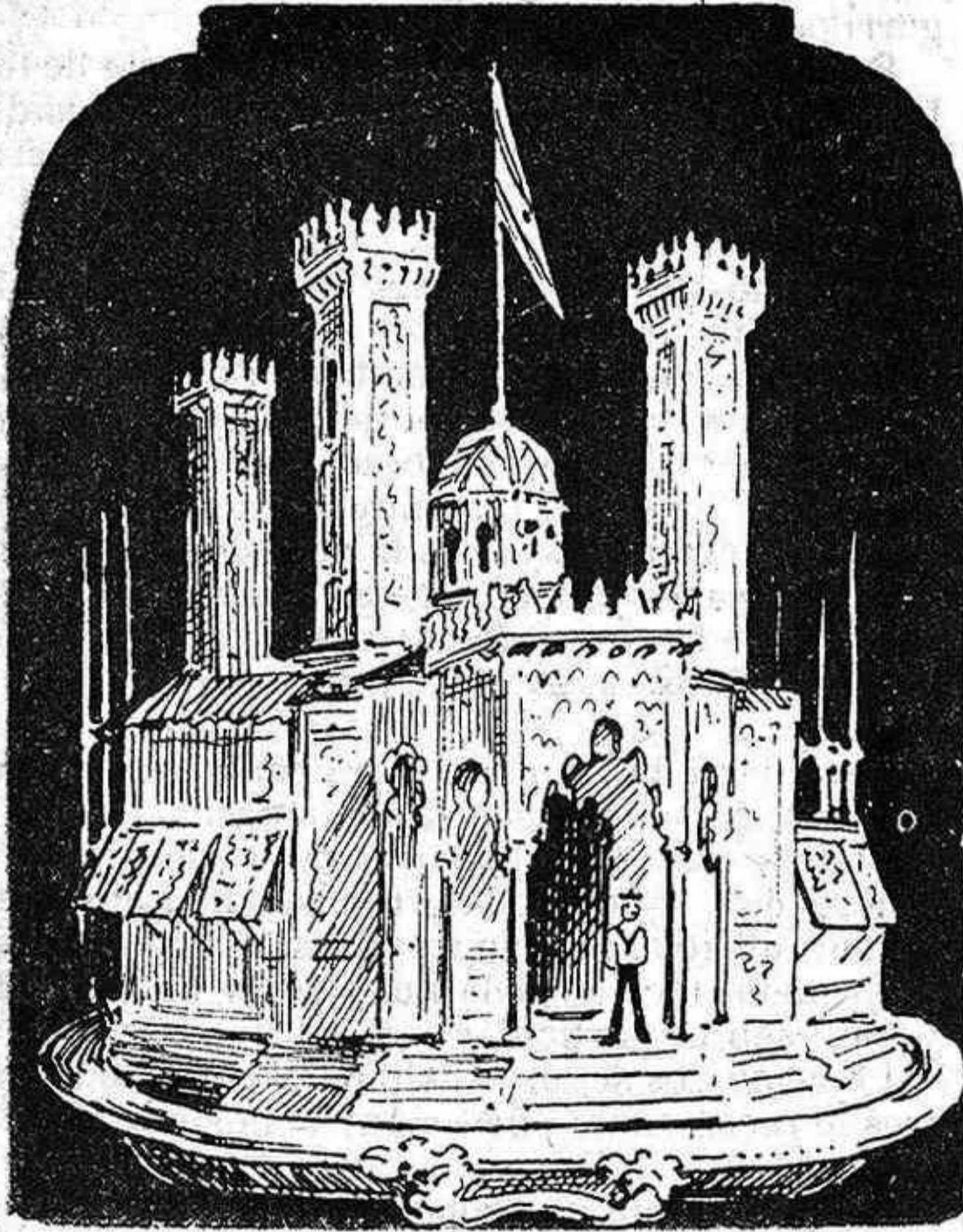
Y á continuació ve 'l moll de fusta que s' interna alguns metres sobre l' aygua y qu' es l' encant dels forasters per las hermosas perspectivas que presenta y la delicia dels barcelonins pels bons arrossos ab moluscos y marisch que poden menjarse sòta de aquells pabellons convertits en frescos restaurants.

Aquesta es la part més *sustanciosa* de la secció marítima.

Un faro elegant fet tot de carbó de pedra de las minas de Aller (Asturias), propietat del Sr. *Marqués de Comillas*, demostra qu' es més fácil construhir obras artísticas y capritxosas, que portar á Barcelona 'ls carbons minerals ab regularitat y á més bon preu que 'ls inglesos, ab tot y disposar dels poderosos elements de transport que té á la má l' acaudalat propietari de aquellás minas.

A la Companyia *Trasatlántica*, de la qual es ánima 'l mateix marqués pertany la rica instal·lació, qu' en son interior tanca modelos dels principals barcos de las sevas líneas, un plano corpóreo del dich de Cadiz, y mostras dels camarots, cámaras y altres detalls de las citadas embarcacions. ¡Ah, si totas las companyias gosessin de la quantiosa subvenció que disfruta la *Trasatlántica*! ¡qué se 'n farían d' instal·lacions tan ó més ricas que aquella!

La part exterior, de gust árabe, plena de alicatats primorosos, ab son color blanch y sos minarets alts y prims, se li ha antoixat al nostre dibuixant un hermós treball de pastillatje. ¡Cosas dels artistas!

Jo, per la mèva par troto que 'l gust árabe es lo més apropiat á la citada instal·lació. La *Trasatlántica*, pot dir com los fills del desert:

—¡Estaba escrito!

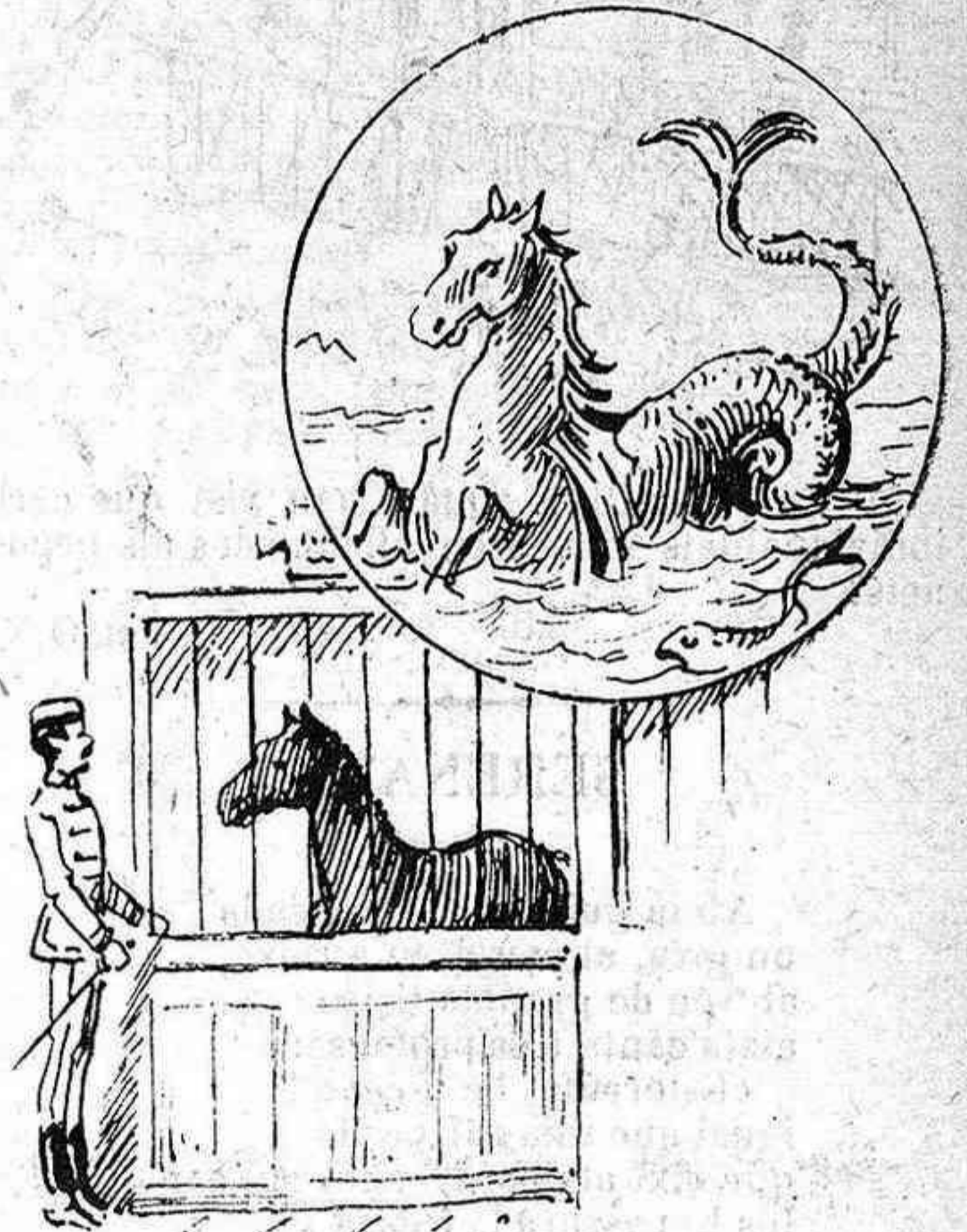
Si senyors: estava escrit aquell ruidós contracte ab lo govern que la fá rica y poderosa.

A dos passos del Pabelló de la *Trasatlántica* se troba una secció de tendas de campanya france-

sas de *E. Chanvin*. Consignant que las citadas tendas son francesas, casi no hi ha necessitat de anyadir que son més cómodas y confortables que las espanyolas. En ellas al menos un pot entrarhi ab lo front alt.

Y una mica més enllá, hi ha una quadra ab vuyt caballs.

Qui refiantse de trobarse en la secció marítima busqui allí caballs marins, quedarà bèn xasquejat. Son caballs d' exércit exhibits per la Direc-

ció general del ram. Hermosos y de magnífica estampa, se deixan acariciar pèl visitant. Viuhen regalats com á bons pressupuestívoros y no contents encare ab las garrofes de la nació, passen l' estona rosegant la tanca de fusta que 'ls reclou. Casi tots los empleats fan lo mateix. Tots rosegan fora de la menjadora.

Dèu mèu, ¡y cuántas bestias y cuántas personas viuhen de las garrofes de Sagunto y encare no n' están contentas!

Despedimnos ja de la secció marítima.

Favorescudá com la que més puga serho, per la preferencia dels visitants de la Exposició, suposan que no desapareixerá ab aquesta, quedant ab caràcter definitiu com un nou alicient agregat al Parch y als Jardins de la Ciutadela.

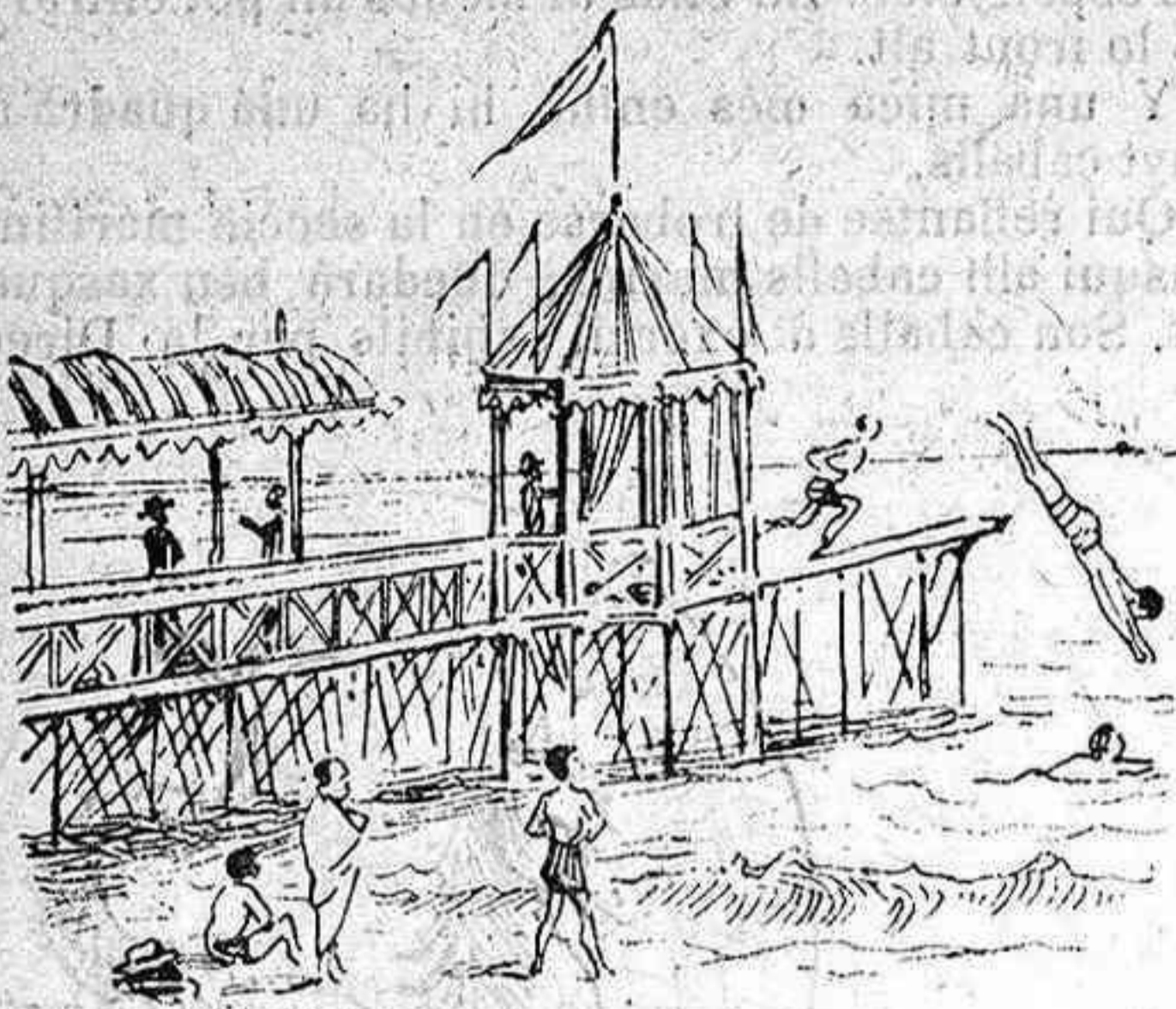
Jo m' atreveixo, desde ara, á fer una profecia. La secció marítima, més tart ó més d' hora la veurém transformada en un gran establiment de banys. Ja 'm figuro 'l Pabelló convertit en secció de banys de pila: lo passeig de las Palmeras veurá de barracas per vestirse y despullarse, y 'l moll fet una palanca per tirarse á l' aygua.

¿Diuhen que no es possible? ¡Al temps!

Sempre será aquest un negociet més rodó y més bonich que 'l del arch de las paperinas de la Plassa de Catalunya y no han faltat regidors que se.l' han emprés.

¿Replican que l' aygua, á conseqüència de la proximitat de la fàbrica del gas y la desemboca-

dura de las elavegueras, es en aquell siti bastant bruta?

Millor que millor. ¿Quán han vist que certas individualitats siguessen aficionadas als negocis nets?

P. DEL O.

SERENATA.

Ab la guitarra esquerdada,
un jove, al péu d' una reixa,
ab véu de granota tísica,
aixís canta á sa promesa:

«Esterrúfat bè 'l cabell
igual que una salzereda,
que així als pardals del teu cap
los hi passarà la fresca.»

«Enfarinat bè la cara
y pósala á la paella,
pues si 't faltan arengadas
te fregirás tú mateixa.»

«Vés de tenir bonas formas,
y si acás careixes d' ellas,
pots mirar si un sabater
voldrà deixarte las sévas.»

«Agafa 'l coixí del llit
y pénjatel al derrera,
que are es moda portá 'l jep
mès avallet de l' esquena.»

«Porta sempre 'l parassol,
perque no 't tornis morena:
lo pa blanch te mès estima
y tothom li fa la llesca.»

«Per rahons que no vull dirte,
còmprat las míjias vermellas;
y si algú 't diu perquè 'n portas,
dígalí que... etcétra, etc.»

«Porta 'l péu bèn bufonet
y enjoyadas las orellas,
que bona orella y bon péu
son senyals de bona bestia.»

«Lo día que 'ns casarém
no deixis la llantia encesa,
que tindria 'l desconsol
de veure un sach de miseria.»

«Si may tenim cap criatura,
no 'm diguis que se m' assembla;
pues llavoras pensaria
que m' has carregat las neulas.»

«Si arribàs á agafá 'l cólera,
compra rom y fesme fregas;

pro si acás me vols fer riurer
fesmen á sòta l' aixella.»

«Si avans que jo fessis l' ànech,
pren dos bitllets de primera,
y... fes com lo Patró Aranya:
embarca y deixam en terra.»

«Mes si jo 'm morís primer,
(contra la voluntat mèva)
no fassis gayres pamplinas
que, per mí, estarás bèn llesta.»

Al dí aixó s' obrí la porta,
rabiós sortí 'l pare d' ella,
y li ventá una castanya
que li va fer perdre l' esma.

Li arrepassá la guitarra,
y aixecantla ab furia inmensa,
li esclafá entre cap y coll,
enfonzantli hasta l' esquena.

Se 'n aná y 'l pobre Lássaro,
ab l' instrument fet estellas:
—¡M' han bèn xafat la guitarra!—
murmurá ab veu llastimera.

M. BADIA.

IDILIS.

(ARTICLE DE PRIMERA NECESSITAT.)

Los que dihen qu' en aquest món tot es vil
prosa, son una colla de farsants que enganyan
miserablement al públich ab lo seu pessimisme y
l' impulsan devegadas á cometre mil disbarats es-
garrifosos.

Per culpa d' ells s' omplan las columnas de tots
los diaris del món ab una infinitat de suicidis,
assassinats y altres excessos que comet una part de
la humanitat aburrida del món y aficionada al
sal-fumant y á la dinamita.

Si no fossin aquests sers de sentiments ruins
que van dihent á tothom qu' anem molt mal, que
la miseria cundeix de una manera espantosa y
que, com á compensació, pujarán los comesti-
bles y que 'ls amos de casa pensan aumentar
tambè los llogers de una meytat; que don Fran-
cisco no deixarà may. mès la vara d' alcalde y en
fi, que 'l caos está per arribar de un moment á l'
altre, si no fossin aqueixos subjectes de instins
tent perversos, avuy día 'l món fora una bassa
d' oli.

¿Qué fa falta, donchs, pera contrarestrar una
propaganda tan perniciososa é immoral?

Fa falta que la gent aparti la vista dels horrors
que predica aquella gent. Deu sab ab quins fins,
y cobri afició al idili en totas sas manifestacions.

Es menester que cada hú 's crehi una Arcadia
pera 'l séu us particular

Lo remey es segur, infalible, y per aixó nosal-
tres lo recomaném eficazment á nostres conciu-
tadans.

—¿Pero ahont se troba l' idili—se 'ns dirá—si
avuy día tot está pervertit?

—Res d' aixó—responém nosaltres.—L' idili 's
troba á tot arréu: al camp y á la ciutat, á la casa
del rich y á la casa del pobre: lo domini del
idili es universal. encare que á primera vista
sembli lo contrari.

Hi ha idilis parlats, n' hi ha de mímichs y hasta
de contemplatius.

N' hi ha de mansos y d' altres ab mès inten-
ció que un Miura

D' aygualits y de secá.

D'expontáneos y de ficticis ó forsats.
De luxu y de modestos, vaja, de preus reduhits.
Es á dir: n'hi ha á l'alcans de totas las fortun-
unas.

Avuy día lo qui 's mor' de fástich, es perque
li dona la gana, perque tenint á má un surtit tan
variat d'idilis, no t'è perdó de Déu si s'aborreix.

Sempre que 'm passejo pèl Parch (al Parch se
'n cometen molts d'idilis) y veig aquellas parellas
pudorosament assegudas en los banchs més reca-
tats de la vista del públich, ó quan algun vespre
passo per qualsevol desert carrer de l'Ensanxe
y trobo algun *ambo* al amparo del rasser de una
paret, parlantse á cau d'orella com si ab tot y la
soletat que allí regna, temessin esser sentits,
penso:

— Vosaltres sou felissos! .. vosaltres no penseu
en donar qué fer á cap *gacetillero*; vosaltres vo-
leu viure sempre pera poder gosar de las delicias
inefables que proporciona l'idili, siga de la classe
que 's vulgui, vosaltres, baix son domini, disfru-
teu de una existencia venturosa, apartada de to-
tas las miserias y baixesas de que suposan qu'
está plena la vida, en l'estat á que l'han arras-
trada quatre perdularis desheretats de la sort, als
que Deu confongui per sempre més —

En lo present moment históric, l'idili 's fa
necessari á totas las classes socials.

*Desde la princesa altiva,
à la que pesca en ruïn barca,*

han de cobrar afició al *gènero* per mica que s'
estimín la pell.

¿Volén res més deliciós que un idili?

Jo cada vespre disfruto lo que no 's pot dir ab
las sessions idílicas que tenen dos vehins meus;
un xicot aficionat á fer versos, que habita 'l pis
de sobre 'l meu y una noya que també té inclina-
cions poéticas, que viu á la casa del davant.

¡Quánta poesia enclohen las conversas que
sostenen aquells dos sers enamorats que fins
pèls poros respiran idilis á desdir! ¡Quins galan-
tejs tan espirituals, quins conceptes tan elevats,
quinas expressions tant triadas las que surten de
sos llabis!...

Y serán molt capassos de casarse al millor día,
encare que 'ls pares d'ella, gent prosaica y afe-
rrada al vil metall, no mirin ab gayres bons ulls
al galan, per no sè quinas qüestions económicas
de tot punt independents de la passió que devora
als dos joves.

Com més cundeixi, com més se generalisi l'
idili, més cundirà y se generalisarà l'afició al
matrimoni, cosa que 's va olvidant de día en día,
per causa de la poca afició poética que avuy día
reyna.

Perque es lo que 'm deya un xicot no gayre
bèn alimentat, que pren part molt activa en la
campanya idílica y per consegüent també está
complicat ab aixó de la poesia:

— Jo tinch una idea formada. encare que m' es-
tiga mal 'l dirho, respecte de las necessitats dels
nostres temps Desenganyis; lo que aquí fa falta
son molts idilis... y moltas pessetas, qu' aixó may
hi es de més. —

JUST ALEIX.

QUADRET.

Trobantme ple de galbana,
calurós y ab poca gana

y de treball satisfet,
tirantho tot á la porra
vull lo istiu passá á la torra
que tinch á prop del Putxet.

Si de cas no ho volen creure
vingan y la podran veure,
que tot los ho ensenyaré
y 'ls diré, per si 'ls agrada
passá ab mí una temporada,
fins la vida que faré.

Ja hi som, baixém del tranvía;
ab ell poden cada día
si volen, vení y aná,
puig ab molt poqueta estona
van desde aquí á Barcelona
si no volen caminá.

¿Qué 'ls hi sembla la torreta?
es modesta, reduhideta,
pero ab tot no hi falta res.
Dos saletas ab arcoba,
tres quartets per posar roba
y un rebost de més á més.

Una sala molt bufona
per quan vè alguna persona
de aquellas de compliment
poderla rebre ab decencia,
y ab rajola de Valencia
un galán número 100.

Menjado y una cuineta,
un safreig á la eixideta;
aygua viva y abundant;
un bon hortet al darrera
que hi ha de tot, fins figuera
y un jardinet al davant.

Aquí, que al repós convida,
jo m' hi dono la gran vida
durant tres mesos de istiu;
cuidant coloms y gallinas
y espurgant las clavellinas
un hom quasi felís viu.

Menjo bè, bech bè y bè dormo;
ab l'únich que no 'm conformo
es al vespre ab los mosquits
que picant, me mortifican,
puig tans y tans son que 'm pican
qu'estich ple de grans petits.

Totas las horas de fresca
fem plegats brometa y gresca
del carrer tots los vehins,
y alguns cops á Vallvidrera
hi fem uns techs de primera
ab conills ó ab colomins.

Breno, esmorso, dino y sopo;
y fent la vida de dropo
me trech de sobre vint anys
y durant aquests tres mesos
deixo totalment suspesos
del treball tots los afanys.

¿Qué tal, entench bè la vida?
¿volén ser de la partida

ja que aquí 'ls he convidat?

Crech ben bè que ab gust vindrían
y la tal vida farian...
si lo que he dit fos vritat.

FALÓ.

ACUDITS.

Un subjecte torna al seu poble, després de una
llarga ausencia, y tots los amichs y coneguts lo
van á veure, entaulantse amistosas conversas

sobre 'l seu estat, posició y demès que 'ls ha succehit durant lo temps que no han tingut ocasió de veure's.

—Y tú Roseta—diu lo novament arribat, á una minyona que no t'eres de lletja—¿qué tal, ja ets casada?

—Nó, noy, nó: soltera.

—¿Soltera?

—Per servirte.

J. O.

En un restaurant:

—¿Quina hora es, mosso?

—Las dotze en punt: hora de dinar.

—Escolta, ¿quán val un dinar?

—Catorze rals.

—Y un sopar.

—Deu rals.

—Donchs mira, tanca ben bè las finestras y 'ls balcons, encén lo llum y serveixme un sopar.

A. PALLEJÁ.

En uns exámens de *Historia Universal*:

Lo catedrático:

—¿Es á dir que no recorda qui va matar á Cesar?... Fassi memoria.

L' alumno rumia un rato, sense respondre.

—¿Es possible que no ho recordi?... Y pensar que 'l que va matarlo era un aixís com vosté.

L' alumno:

—Ah, sí, t'era: *Bruto*.

C.

Mentres queya una ruixada desde un primer pis, s' ensopegava á passar pèl carrer un capellá molt calmós, que quedá fet un xop.

Al arribar á casa seva, li digué la majordona tota enfutismada:

—¿Y no li ha dit res al miserable?

—Sí, li he donat las gracias.

—Las gracias... ¿de qué?

—De que no haja deixat anar la galleda.

JACINTO.

Una companyia de joves aficionats donava una funció dramática.

Un dels actors sortia per primera vegada y estava emocionadíssim.

Tan que al sortir, en lloch de dir al galán, conforme marcava 'l paper:—«¿Qué triste estás!», exclamá ab veu tremolosa:

—¡*Catris catris!*

UN MASTÍ.

TIRAR Y VOLTAR.

A MON DISTINGIT AMICH LLUIS GARCÍA.

Estimo á una nena galana y pitera qu' es ma ilusió bella, mon somni daurat; preciós es son tipo y ab tanta manera qu' es lo més perfecte que Dèu ha criat.

Tè uns ulls que fins parlan ab dolsas miradas, sa boca es petita com un pinyonet, sas dents son com perlas de las més preuhadas y ab aire camina com un aucellet.

Jo que foll l' estimo per ella sufreiro, sas gracias m' encantan, son garbo m' admira; parlarli desitjo més may m' atreveixo: que tira que volta, que volta que tira.

En ella ma pensa tinch sempre fixada

sens que se 'n aparti tan sols un moment; y aixó n' es la causa més de una vegada que uns disbarats fassi pitjor que un dement.

Passant vaig las horas ab pena y tristesa buscant sempre ab ansia lo modo millor de dirli á la reina de tanta bellesa lo que sent per ella mon franch y humil cor.

Per últim ma pensa lo modo m' indica; á cap vull portarlo, la idea es resolta, la veig... vaig per dirli... m' hi penso una mica... que volta que tira, que tira que volta.

Quan ja sol me trobo mon ánim s' exalta, espero ab deliri la nova ocasió; mes al ser prop d' ella lo valor me falta y atontat me deixa ma boija passió.

De passos y voltas seguint sas petjadas n' hi fet tants y tantas que no tenen fi; fins la he vist somriure algunas vegadas y may goso dirli lo que l' hi vull di.

Per tot la segueixo ab boija fatlera, no 'm veu y m' hi acosto, m' aparto si 'm mira, y aixís sempre fentho, d' aquesta manera: que tira que volta que volta que tira.

De mitj any ja passa que aquest amor dura sens que lograt haigi tan sols dirli un mot; y en mitj de ma pena lo que més m' apura pensar que per timit ho perderé tot.

Que dech olvidar-la lo cap m' aconsella, lo cor me replica que aixó no pot ser, y en tant així 'm trobo guiat per ma estrella en un mar de duptes sens saber qué fer.

Es tant lo que penso que fins m' incomodo, aquesta gran lluyta lo cap me revolta, y al fi sempre 'm trobo d' aquest mateix modo: que volta que tira que tira que volta.

PAPET SIMPÁTICH.

ESPANYOL.

Senmana activa y plena d' aconteximents.

Primer. Dilluns: benefici de 'n Milzi, lo rey dels gats italians ó dels italians gats.

Lo programa era variat y atractiu. Acte primer de *Boccacio, Piripichio* y dos actes del *Vecchio della montagna*; es á dir quatre quadros apropósit pera que la expressiva fisonomia del beneficiat pogués fer totas las muecas del seu repertori.

No t'eres, pues, res d' extrany que 'l públich hi acudís com un sol home y que l' afortunat Milzi fes un verdader benefici.

Segon aconteximent. Dimecres: funció dedicada al celebrat pintor catalá Enrich Serra, organizada pèl *Niu Guerrer*.

Si 'l senyor Serra no sapigués de sobras lo molt que á Barcelona se l' estima, se 'n hauria convenut dimecres, al veure la concurrencia que omplia 'l teatro.

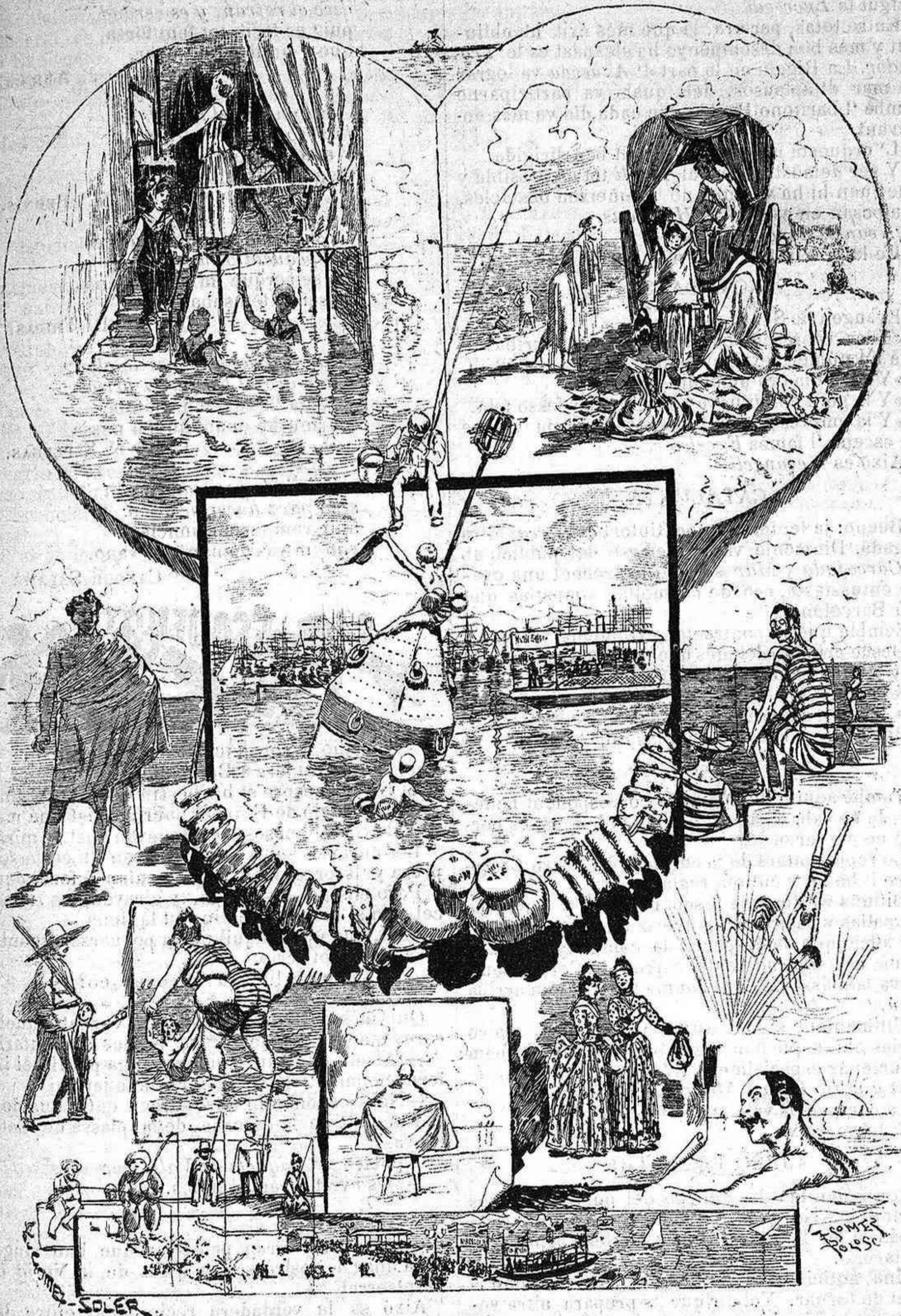
La veritat es que—descartant la mostra de simpatia que la funció significava—l' alicient sól del concert que com última part del programa va efectuar-se, valia la pena d' arribarse fins al *Espanyol*.

¡Quin concert! Las senyoretas De-Santis y Carreras, lo baix Leoni, lo barítono Aragón y 'l tenor Mestres... ¿Qué 'ls sembla?

—¿Qué 'ns ha de semblar! Molt bè.

—Pues á nosaltres... també.

VIANDA DEL TEMPS. (Dibuix de Gómez Soler)

Quan lo sol fa de las sevas
 y la sanch s'escalfa y bull,
 desde el zapatero al rey
 tothom se posa en remull.

TÍVOLI.

La companyia d' opera continua enfilantse qu' es un gust.

Després de *Ernani*, *Faust* y 'l *Trovador*, ha vingut la *Lucrecia*.

Entre totes, per ara, la que més éxit ha obtingut y més bon desempenyo ha alcançat es lo *Trovador*. La Rigghi en la part d' *Azucena* va lograr la mar d' aplausos, dels quals va participarne també 'l barítono Bachs, que cada dia va més endavant.

L' orquesta molt guapa y molt ben dirigida.

Y per demostrar que al *Tivoli* tot es possible y que quan hi ha voluntat no 's coneixen obstacles, ara posan en escena 'ls *Hugonots*.

¡Avanti, signori, avanti!

En la próxima revista 'n parlarém una mica.

NOVEDATS.

Evangelí de Sant Joan:

«Y las representacions de *Excelsior* arribavan ja á un número extraordinari.

»Y cada dia era aplaudit y admirat.

»Y la gent continuava ananthi á professò feta.

»Y la empresa veyentho, posava cada vespre en escena 'l famós *Excelsior*».

Això es l' *evangelí*.

CATALUNYA.

Bueno: ja tenim al actor Riutort *embarcat* altra vegada. Diumenje va despedirse del públich ab la *Carcajada y Mar sin orillas*, rebent una ovació entusiasta, eco de las moltas simpatías que tè á Barcelona.

Sembla que va contractat á Guatemala.

Desde primers del mes que ve actuará en aquest teatro una companyia de sarsuela. Entre tant, lo local queda tancat y no es probable que s' obri fins llavors, á no ser que 'l Sr. Valero (D. Isidoro) 's determini á donarhi algunas funcions.

CALVO-VICO.

També aquí hi ha hagut lo corresponent benefici. Ja se sab: al agost qui no fa l' *agost* es perque no pot ferlo.

Lo representant de la empresa del teatro *Calvo-Vico* l' ha fet y en tota regla.

Dilluns va donarse 'l seu benefici, y entre las simpatías y relacions ab que conta 'l Sr. Lagua y l' afició que ha despertat la companyia valenciana, *el lindo coliseo* del carrer de Cortes semblava la plassa de Sant Jaume 'ls días que arriba *algú*.

Ultimament s' han estrenat en aquest teatro varias obras que han sigut ben rebudas. Debém mencionar especialment *Al sá y al plá*, *Mentirolos* y *el tio Lepa y Matasieta*.

La companyia valenciana farà carrera.

S' ho mereix.

CIRCO EQUESTRE.

Continúan fent las delicias del públich los dos Sarina, l' Arisó y Mr. Eugenie, un equilibrista capás de fer ballar en Rius y Taulet á la punta d' un tarugo.

Una noticia: 'ls voluntaris d' Africa están á punt de tornar. Vol dir que 's prepara altra vegada una serie de representacions de la popular pantomima militar *Glorias españolas*.

Prepárinse, per lo tant, á sentir tiros en gran.

N. N. N.

CANTARELLAS BILINGÜES.

«*Más vale maña que fuerza*»
dice el refrán, y es verdad,
puig es fácil, tot fent forsa,
que t' arribis á trencar.

J. ABRIL.

El amor y el interés
hicieron una contrata:
l' amor fa caure malalt
y en cambi l' interés mata.

J. M.ª BERNIS.

¡Ay niña! siempre que veo
tan pequeñito tu pié...
No se perque 'm venen ganas,
de ser lo teu sabater.

B. TRIPAS.

Murmura en el mar la ola,
murmura al bosque la brisa,
y hasta 'ls capellans també
murmuran quan dihen missa.

PEPET D' ESPLUGAS.

Jamás te acuerdas de mi
sinó para hacerme daño:
ahir vam tornar amichs
y ja 'm vas demaná un vano.

CANDOR SALAMÉ.

Vaja ¿ahont son aquestos que deyan que no vindrían extranjeros á Barcelona?

Si l' altre vespre s' haguessin estat de centinella á la estació de Fransa, haurían vist una multitud de rossellonesos, que donavan gust de mirar.

Los curiosos se 'ls contemplavan ab certa sorpresa y 'ls preguntavan qué venían á ferhi aquí.

Pero ells no responían, y giravan los ulls al cel com si may haguessin vist la lluna.

Tant, que un tranquil no va poguerse aguantar y va dirlos tot serio:

—Es bonica la lluna d' Espanya ¿eh?

Qui més qui menos, tothom, veyent aquella caravana d' extranjeros, feya 'ls seus comentaris.

—¡Alsa!—deya un—¡quina ganga pél Hotel internacional! Perque bè deurán allotjar'shi.

—No—responía un altre—tinch entés que dormirán dalt de la cascada de la plassa de Catalunya.

—Potser son *xiquets de Valls* francesos.

—Més aviat serán cómichs.

Y no eran res d' aixó.

¡Pobra gent! Eran pelegrins que han vingut pera anar á postrarse als peus de la Verje de Montserrat.

Aixó es la verdadera reciprocitat entre las nacions.

Nosaltres enviém á Fransa cargaments de llana dirigits á Lourdes. Fransa 'ns correspon, rementnos partidas de la mateixa materia, consignadas al venerable *José de las Llantias*.

Estém en paus.

De totes maneres, los directors de la Exposició no han de perdre las esperansas.

Encara que aquestos bons rossellonesos hajan vingut exclusivament pera visitar la Mare de Déu de Montserrat, es probable que casi tots voldrán veure la Exposició.

Quan menos, per dir un *pare-nostre* á la porta de la *iglesia-modelo*, ó un *ave-maria* davant de la flassada ab lo retrato del papa, que hi ha en la Secció de colonias.

Un detall:

Al sortir de la estació de Fransa pera encaminarse á la del carril de Saragossa, los pelegrins anavan custodiats per municipals de peu y de caballeria.

Aixó demostra l' amabilitat del arcalde.

Lo qu' extranyo es com dimontri lo senyor Rius y Taulet va deixar escapar una ocasió tan bona per lluhirse.

¿Per qué no anava á ferlos un discurs, home de Déu?

¡No hauria produhit poch efecte vosté en mitj d' aquells feligresos, ab la má dreta fent molinets y acariciantse las patillas ab la esquerra!

«¡Peregrinos! Lleno de júbilo, henchido de entusiasmo, saludo... etc., etc.»

¡Don Francisco, don Francisco! ¡vosté se 'm desbarata!

Lo qu' es aquest olvit no li perdonaré may.

Ni 'ls pelegrins tampoch.

Una noticia:

«Está á punt d' arribar á Barcelona, procedent de Nantes...»

¿Qué? ¿una remesa de sardinas escabexadas?

No senyors: una expedició de francesos que venen á visitar la Exposició.

Es dir, una colla de francesos de la terra de las sardinas, que s' han deixat pescar com las *idem* del seu país.

Tè gracia lo que passa ab los gossos libres é independents.

Cada día 'ls periódichs se veuen obligats á donar compte de mossegadas fraudulentas repartidas per aquestos animalons; cada día se veuen nous exemples de pantorrillas *violadas*, y *sin embargo... sin embargo*.

‘*Los vehins d' un carrer, de cuyo nombre no quiero acordarme*, l' altre día van atacar als llaseros y municipals que acompanyan lo carretó, ab lo propósit de llibertar á un gos qu' estava á punt de ser *enchiquerat*.

Y lo pitjor es que van sortir ab la seva.

Jo respecto 'ls sentiments filantrópichs d' aquestos bons vehins; pero com que las nostras pantorrillas no son menos respectables que 'ls seus sentiments, propono que per l' arcaldia 's dicti una disposició d' aquest tenor:

«S' adverteix als senyors gossos que 'ls hi queda terminant prohibit mossegar á ningú, exceptuant als vehins del carrer de...»

Vull dir los vehins d' aquest carrer... *de cuyo nombre no quiero acordarme*.

Lo globo cautiu está de desgracia.

Al primer un llamp va rostirlo.

Ara una ventada ha estripat lo segon.

Ja se sab: las cosas infladas perillan sempre.

Sobre tot en días de tempestat.

Per xó tremolo quan penso ab las tempestats económicas que estallarán quan arribi l' hora de passar los comptes de la gran Exposició.

¡No n' hi haurá pocas de *reventacions* de personatjes inflats!

De tots modos, y parlant ab tota serietat, lamento vivament lo percance del globo, esperant que la cosa no serà de cuydado, y que prompte podrém tornar-lo á veure elevantse pèl espay tan aixirit com sempre.

Si, senyors: la premsa enrahoná únicament pèl gust d' enrahonar.

¿No 's queixavan los periódichs perque en lo recinto de Exposició no tenian un local hont reunir-se y escriure una mica y parlar de las sevas cosetas?

Pues ja tenen lo local que tan sollicitavan.

Ja está empaperat, *pavimentat* y habilitat.

Lo que hi ha que no está amoblat.

Y ademés está tancat.

Però ja s' obrirá, ja. 'M sembla que dos días després de ser tancada la Exposició, lo pabelló de la premsa estarà en disposició d' inaugurar-se.

Un diari s' exclama perque 'ls músichs municipals no tenen los instruments gayre nets ni 'l traje massa curiós.

¿Qué volen que fassin los pobres músichs, si tot lo día han d' estar entrant y sortint de casa la Ciutat?

Contestant á algunas cartas que se 'ns han dirigit, podém assegurar que la *Guia cómica ilustrada de la Exposició*, deguda á la ploma del nostre amich C. Gumá, está acabantse de imprimir y que no sería extrany que sortís avants d' acabar-se 'l mes actual.

Com ja saben nostres lectors, s' ha obert una suscripció pera acunyar una medalla conmemorativa del premi concedit á D. Frederich Soler per la Academia Espanyola, ab motiu del seu drama *Batalla de reynas*.

En aquesta redacció s' han rebut per aquest objecte, y entregat al dipositari de la Comissió executiva, las cantitats següents:

D. Camilo Fabra.	50	Ptas.
» Narcís Oller.. . . .	5	»
» Joan Sardá.	5	»
» Hermenegildo Prats.	8'50	»

L' altre día publicava 'l *Brusi* 'l següent anunci:

«El jueves, 16, á la una, se extravió en las calles del Ensanche la copia de un plano de parte de la fachada de esta catedral. Se suplica sirvan entregarlo á la portería de la calle Ancha, n.º 2, que se gratificará.»

Carrer Ample, n.º 2, ó sigui 'l domicili del acaudalat violinista D. Manuel Girona.

Qui, per lo vist, va sempre pèl món ab lo plano de la Catedral á la butxaca.

¡Quina llástima que n' haja perdut una part! Però més llástima encare que fassa anunciar la perdua en lo *Diari*.

Medi profá, que no ha de produhirli cap resultat.

LA DONA DE CERA. PLASSA

1.—Aqui la tenen, tan guapa y tan aixerida, movent lo seu mocador y convidant á tothom á entrar.

3.—Y com qu' es un home galan, s' hi acosta y la saluda.

2.—Lo senyor Llambrochs, que ha vingut de Calif á veure la Exposició, passa per la plassa de Catalunya y se 'n adona.

4.—¡Calla!—pensa 'l senyor Llambrochs—¡sembla que pren varas! ¡Adelantemos una mica!...

¡Quán més no li hauria valgut fer dir una missa y quedarse esperant!

A mí que 'm donguin donas com las de Cannes: donas ab sanch, ab alma, ab valor, ab intrepidés.

Parlo de las dos minyonas que fa pochs días van desafiar-se á floret, sortint una d' ellas ferida del bras y l' altra mortalment del ventre.

Quan dos homes se barallen, no falta qui pregunta:

—¿Quién es ella?

Traduhim, ja que de donas se tracta, la pregunta al género masculí, y preguntém també:

—¿Quién es él?

Ell era un jove guapo... y sobre tot molt rich. Un jove, en fi, de molt bonas circumstancias y de molts pinsans.

Y ellas l' adoravan, y ellas al adorarlo s' odiavan ferosment, y ellas van acabar per citarse sobre 'l terreno del honor.

DE CATALUNYA. (Dibuixos de J. Cuchy.)

5.—Y per ferse més agradable li diu:
—Deu estar molt cansada ja... ¿Vol que li agunti
'l mocador una estona?

7.—¿Qué! ¿que per ventura es vosté 'l marit d'
aquesta senyora?
—No senyor; pero soch lo qui li toco las molas...

6.—Naturalment, la senyora no contesta. Ell llavors, per alló de *quien calla otorga*, se decideix á agafarli 'l mocador. Pero totde cop surt un empleat.
—¡Mestre!—li diu,—'s mira, pero no 's toca...

8.—Lo senyor Llambrochs, al sentir aquesta resposta, 's queda parat. Pero desseguida 's refá y fugint á tota pressa d' aquell siti, murmura ab veu indignada:
—¡Indecent! ¡Y encara gosa á dirho!

Ja coneixen lo resultat del desaffio.
De manera que las donas del sigle XIX ja fan més que portar las calsas: ja 's desaffian.
Aquí tenen la resplandent aurora del sigle XX.

Lo foch acrisola 'ls metalls.
Lo foch mateix acrisola també 'l conceptes religiosos. Y consti que no 'm refereixo á la religió, sinó al incendi ocurregut en lo convent del Sagrat Cor de Nova York.

Incendi que al destruir aquell edifici, ha causat perduas per valor de 400 mil duros.
¡Pobras esposas del Senyor!
¡No tenían més que 400 mil duros.

Anuncia un periódich local que á últims de mes se declarararán en huelga 'ls expendedors de cédu-las personals.
Una huelga d' empleats... ¡quina ditxa més inesperada!...
Es lo que dirán ells: ja que 'ls contribuyents

no acaban may de determinarse, comensém nosaltres.

Que duri.

Alguns arbres de la Rambla 's moren.
Altres languidejan.

Y en lo més fort de la calor
llensan las fullas, llensan las fullas.
En lo més fort de la calor
com si sentissen la tardor.

Lo mateix fenomen s' observa en las acacias
del carrer de Pelayo.

La major part d' ellas están malaltissas.

Coincidencia: la Rambla está entarugada, y 'l
carrer de Pelayo, també.

Los arbres son com las personas: demanan ali-
ment y 'ls donan tarugos.

¡Quí fos la Patti!

La funció que á benefici seu va donarse en lo
Teatro de Buenos Ayres va produhir 29,600 duros
rodons.

Ara comprench que de aquell país ne diguin el
Río de la Plata. ¡29,600 duros! ¡Quína carga de
palets!

Miracles concejils.

Dijous de la senmana passada va reunir-se 'l
Ajuntament en sessió de segona convocatoria, es
á dir van reunir-se quatre soldats y un cabo; qua-
tre regidors y un arcalde.

De públich ningú.

Y al trobarse tots sols, ¡que 'n varen fer de
feyna!

En mitja hora ó tres quarts varen aprobar-se
un sens fi d' expedients y va fer-se 'l sorteig dels
vocals associats, donant-se la casualitat que sorti-
ren tots amichs de aquell arcalde ó de cada un
dels quatre regidors que l' ajudavan.

Ser regidor es un gust
quan ningú hi ha que vigila...
¡Quín modo de treballar!
¡Quín modo de fer barrila!

¿No saben quí es un tal Baldwin?

Baldwin es un inglés; no un de aquells inglesos
impertinents que saltan ahont menos se 'ls es-
pera, ab lo compte als dits.

L' inglés Baldwin s' enfila en un globo, y desde
una altura de mil á mil cinch cents metros se tira
daltabaix, durant la cayguda desplega un *para-*
caidas y arriba á terra ab la major tranquilitat.

Aquest intrépit, per fer negoci hauria d' aliarse
ab qualsevol inventor de qualsevol tintura per te-
nyir lo cabell.

Perque se 'm figura que véureli fer aquest
exercici bestial, es un espectacle que ha de fer
posar los cabells blancs.

En la Plassa de l' Universitat:

—¿Sents? Dos quarts de deu

—Aquest rellotje está borratxo. Si ja son més
de las deu.

L' endemá: lo mateix rellotje toca las deu sent
no més que dos quarts

—Sembla mentida que 'l rellotje de la Univer-
sitat, y com á tal perteneixent á una corporació
sabia, vaji tan desguitarrat.

—Veurás, no ho trobis extrany com que ara
estém en período de vacaciones!

Alguns joves barcelonins sembla qu' están ges-
tionant lo convenient á fi de celebrar, durant lo
próxim setembre.... un torneo á la antigua
usanza.

Aixís m' agrada la juventut.

Lo casco al cap, la cimera sobre 'ls ulls, lo
casco sobre la petxuga, y 'l cor posat en la dama
dels seus pensaments.

¡Y jo trist imaginava
que no hi havia avuy día
altre torneig conegut,
que 'ls traballs de torneria!

A propósit del torneig en projecte.

—Con qué, torném á la edat de ferro.

—No, cá, no tingui por: per ara no 'ns mourém
de l' edat de la *ferreteria*.

Frasses sueltas:

D' una solterona:—Lo matrimoni tindria de
ser obligatori: á l' home que no 's casés lo pen-
jaria.

D' un barber:—Per anar bè 'ls homes haurian
de ser tots capellans y mancos. Sent capellans no
podrían deixarse la barba, y sent mancos, no 's
podrían afeytar tots sols.

D' un taberner:—Lo ser borratxo no es un
vici, sinó una costum. A nosaltres se 'ns critica
perque batejém lo vi. ¿Quín cristiá, digne d'
aquest nom beuria vi que no sigués *batejat*?

EPÍGRAMAS.

—¿Ahont vas tan determinat?
—Mira aquí, á sopá: ¿ets servit?
—Ho accepto: estich aburrit...
¿no sabs lo que m' ha passat?
¡Quína pega! A la ruleta
van pelá'm, l' altra senmana,
y ara noy tinch molta gana
y no 'm queda una pesseta.
—Jo deploro tas desgracias
pero has de considerar
que no 't convidó á sopar.
—¿Donchs á qué?

—¿A qué? A dir *gracias*.

P. TALLADAS.

Vam los dos enamorarnos
anant un día en lo tren,
y l' amor que 'ns vam jurar
l' hem olvidat, es bèn cert;
d' eix olvit no me 'n extranyo,
pues com eixos juraments
los vam fer anant de viatge,
fou un amor *passatjer*.

N. CASTELLÓ M.

Veyent un día en Pujadas
lo retrato de 'n Ramón,
va dir mirántseli 'l front:
—Aquest-tè bonas entradas.

Y un que va véndreli uns trastos,
va replicar:—¡Quín desvari!
Si desde qu' es empressari
ni tampoch fa may pèls gastos.

S. U. S. T.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

Obra nova

JAUME

LOPEZ-EDITOR
Rambla del Mitj
N.º 20
BARCELONA

NOVELA CATALANA

PER

JOSEPH PIN Y SOLER

Un tomo en 8.º de 416 planas,
Ptas. 4.

MARTINEZ BARRIONUEVO

EL DECÁLOGO

EL DECÁLOGO

EL DECÁLOGO

I
AMAR Á DIOS
NOVELA ESPAÑOLA
Ptas. 1'50.

II
NO JURAR...
NOVELA ESPAÑOLA
Ptas. 1'50.

III
SANTIFICAR LA FIESTA
NOVELA ESPAÑOLA
Ptas. 1'50.

PAUL DE KOCK

EL AMOR QUE PASA Y EL AMOR QUE VIENE
Ptas. 0'50.

PAUL DE KOCK

LAS LIGAS DE LA DESPOSADA

Un tomo en 8.º con cubierta al cromo
Ptas. 1.

GUIDE DE BARCELONE
ET SES ENVIRONS

PRÉCÉDÉ D'UN

MANUEL DE CONVERSATION

FRANÇAIS - ESPAGNOL

Prix 4 Frs.

BARCELONA EN LA MANO

GUÍA DE BARCELONA

Y SUS ALREDEDORES

POR

J. ROCA Y ROCA

Precio, Ptas. 3'50.

Tercera y última parte
DE
LA BOCA DEL INFIERNO
Ptas. 1.

A. DUMAS

OLIMPIA

M. CUBAS

SANTO Y SEÑA

Cuentos que arden como leña

Un tomo en 8.º con cubierta en colores, Ptas. 1.

J. ZAHONERO

Aventuras de un hombre de mundo

Ptas. 0'50

LAS NOVELAS AMOROSAS

VAN PUBLICADOS CINCO TOMOS

2 pesetas cada tomo.

LATIGAZOS

POR

J. NAVARRO REZA

con ilustraciones de GILLA Y CUCHY

Ptas. 1.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

Un subjecte estava lo que se 'n diu cuyt de tenir que pagar diariament lo café á un que 's deya amich seu. Per últim va adoptar la resolució de mudar de taula, anant á pendre assiento en una de las més retiradas.

Pero ni aixó va valerli. Apenas acabavan de abocarli 'l café, veu entrar lo seu amich.

Procura fer lo distret; pero 'l gorrero 'l descubreix y s' encamina á ell, recte com una fletxa. No hi ha remey; ni aixís pot escaparse, per lo que pren la resolució heroica de posarse dret y dir al que acaba de arribar:

—Ja sè per lo que ha vingut... Tingui aquí tè 'l café!

—¡Mil gracias! fa 'l gorrero. Y al cap de un moment, avants de que l' altre arribés á la porta, exclama:

—Ep, escolti, fassi 'l favor

—¿Qué hi ha? pregunta l' altre acostants 'hi de nou.

—Suposo que ja estaré pagat.

Un didot de fora assisteix al Liceo un dia que representan *Roberto il diávolo*.

—Qué tal Ambrós ¿vos ha agradat? li pregunta 'l pare de la criatura qu' ells tenen á criar.

—D' aquella manera.

—¿Y la música, no 'us ha fet sentir?

—¿La musica diu?... Si es copiada.

—¿Copiada?

—Si senyor: copiada de una orga de maneta que al meu poble fa més de vint anys que li fém la vida.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Ca-ma-ra-da*.
2. ID. 2.ª—*Ra-mi-ro*.
3. ANAGRAMA.—*Una-Nau*.
4. SINONIMIA.—*Segons*.
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo plet de 'n Baldomero*.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Universitat*.
7. PROBLEMA.—

8 + 8 = 16
24 - 8 = 16
2 × 8 = 16
128 / 8 = 16
162

8. GEROGLÍFICH.—*Las donas pequenas son menos vistas*.

XARADAS.

I.

—Apa Tot, vès diligent
no veus la gent com s' espera?
—¡Voy! Ja vinch á la carrera;
ni 'm deixan pará un moment.

—Vatúa 'l tersa-girat
veig que may ne sortirém
—Vaja, home, no 'ns enfadém,
per res vos creméu aviat.

—A dos que si més xaval
ab mí no 't sabs bè portar
y vols d' eix modo parlar
te faré treure puntual.

—¡Y prima heu de fer baboy!

—Ja veurás donchs com t' ho endosso.

¡Crinch!... ¡crinch!... ¡crinch!...—¡Hu-segon!—¡Mossol!

—Mira que 't cridan.—¡Ja voy!

ANTONET DEL CORRAL.

II.

La primera es musical,
una lletra es la segona,
y es, lector, lo meu total
un carrer de Barcelona.

G. I. L.

ANAGRAMA.

Tan lo carnívoro tot
com lo despreciat total
tots son fets pèl Criador
l' un y l' altre per fer mal.

R. M. FRARE LLECH.

MUDANSA.

Tè tãntas ganas la Tot
de vestirse de total
que 's vol gastá un dineral
ab un mocador de Tot.

SUTERO FUROR Y C.^a

TRENCA-CLOSCAS.

DE FERLO SER RICH.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un poeta catalá.
CABALLERO DE GRACIA.

ROMBO.

Sustituhir los pichs ab lletras de modo que llegidas vertical y horisontalment dongan aqueixos resultats:
Primera ratlla: una lletra.—Segona: en las casas.—Tercera: útil per los peons.—Quarta: una isla.—Quinta: en la música.—Sexta: parentiu.—Séptima: una lletra
PEP BOTRELLA.

CONVERSA.

—¿Ahont vas, Macari, tan depressa?

—A buscar lo metje.

—¿Que tens algú malalt?

—Sí la...

—¿Quí?

—Búscaho; tú mateix ho has dit.

J. S. Y U.

GEROGLÍFICH.

C.C.C.

DIN

:

N

000

TR

:

P. TALLADAS.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.